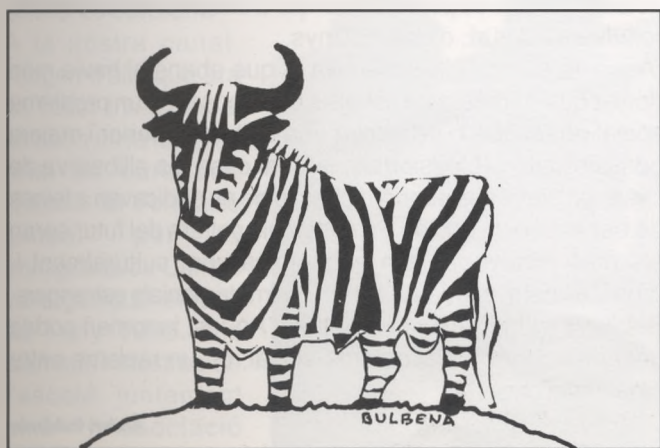

qüestions, haurien de ser especialment escrupulosos els responsables de les entitats a l'hora de treure consignes i d'intentar divulgar-les entre el gran públic. Tinc però la sospita que en aquests temes i en els temps que corren no hi ha temps per a pensar. El que compta és l'activisme. Fer coses. Moltes. Fer-les abans que els altres. Per què? La veritat és que no ho sabem gaire. Els de dalt potser sí que saben el que volen. Els de la primera línia, pel que sembla, no. I la greu manca de reflexió i conceptualització ens porta fins i tot a voler coses contradictòries. Ja ho hem vist: volem ser iguals i ser diferents. volem enriquir-nos amb la cultura dels altres (és a dir, canviar), però no podem suportar la pèrdua de les cultures minoritàries. volem el mestissatge, però com fer-ho, mantenint la identitat i els orígens? No hi ha suficient reflexió feta. No hi ha suficients respostes argumentades. Per això hi ha una gran pobresa ideològica sobre el fet i la societat intercultural.

La confusió, la precipitació per allò de l'activisme i/o la manca de reflexió pot arribar a límits molt preocupants. Us hi heu fixat en l'eslògan de "Olot Intercultural '95"? És just el contrari del de SOS Racisme que venim comentant. Els d'Olot reivindiquen la diversitat per a viure, i no pas la igualtat, que aquesta la volen per a conuiu! Una errada d'impremta? Potser sí, però no ho crec. Era el gran titular del cartell de la campanya! Tampoc no crec que es tracti d'una modificació intencionada fruit d'una nova lectura de les teories d'experts com John Rex, ja que si fos així, seria molt més preocupant. Prefereixo pensar que no saben el que escriuen... que tant els era del dret com del revés..., que en el fons el que compta és fer coses, no? I segur que amb una indubtable -el que ja no sé si encomiable- bona fe. Per a fer-lo més intercultural, l'eslògan estava traduït a quatre llengües més. La traducció castellana és molt literal. La francesa en canvi, reclama la igualtat no per *vivre ensemble* (traducció de conuiu) sinó per *cohabiter* que, malgrat alguna utilització periodística irònica per referir-se a la relació entre el president de la República i el primer ministre francesos, quan eren de partits diferents, la utilització més correcta de *cohabiter* és quan s'usa per referir-se a les parelles que viuen juntes sense estar casades. (Bé pels olotins que reclamen igualtat per l'amistançament, suposem que intercultural!) La traducció anglesa també presenta una altra particularitat: es demana diversitat per viure però igualtat per a *compartir*, que tampoc no està malament dins d'aquest context. I em moro d'impaciència per trobar algun company que em tradueixi l'eslògan en àrab. Vés a saber què deu dir!

Deixant l'humor de banda, jo, què voleu que us digui, com més coses fem d'aquesta manera, més preocupat estic. I ho dic en primera persona perquè aquest escrit també va adreçat a mi mateix. Però jo, ja començo a estar més que fart, empatxat, d'aquest *interculturalisme històric i impacient* que em temo que no servei per a gran cosa més que per intentar camuflar, sense aconseguir-ho, el vostre permanent sentiment de culpa de cristians que us sabeu (quasi per definició) pecadors, o la nostra mala consciència d'esquerranosos inseqüents.

Hem d'estar molt atents perquè aquestes pràctiques interculturals, aquest cant a l'enriquiment mutu i a la diversitat, al cultiu de les llengües i cultures minoritàries, etc..., no facin com aquells arbres que ens impedeixen veure el bosc, de manera que siguin utilitzades com a subterfugi per camuflar o blanquejar el conflicte bàsic: un conjunt de relacions conflictives reals, de poder i de dominació-submissió, en les quals cal tenir ben clar en quin bàndol ens situem i des de quin bàndol i amb quines intencions *juguem a ser interculturals*.

El plantejament d'aquest conflicte bàsic de repartiment i distribució del poder se substituiria així per un conjunt de relacions imaginàries entorn a un simulacre - en el millor dels casos- d'intercanvi d'elements folklòrics del qual es derivaria aquell suposat i difícilment demostrable enriquiment

per part dels membres del grup cultural majoritari, mentre que els membres dels grups comunitaris se'ls seguiria exigint o recomanant (com si fossin espècies en extinció) que continuessin sent fidels als trets més estereotipats de les seves cultures, facilitant -si us plau per força- que les transmetin als seus fills per tal que segueixin sent *eternament diferents i estrangers* i poder continuar utilitzant aquesta diferència i aquesta estrangeria com a legitimació de la desigualtat econòmica, política i social que naturalment ens beneficia també a nosaltres: els cristians que us sabeu (quasi per definició) pecadors i els qui mantenim com podem la nostra mala consciència d'esquerranosos inseqüents. Comença a ser més que sospitosa, escandalosa, tanta interculturalitat històrica, precipitada i impacient, i tanta solidaritat els dimarts i els dijous de set a nou per a participar activament la resta de dies i hores de l'any del sistema compulsivament competitiu que entre tots mantenim. I passar-s'ho bé, crec que en aquest cas és condició necessària però no suficient.

Francesc Carbonell i Paris
Sant Gregori, juliol de 1995